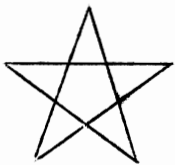

STRJD TUSSEN DE STERREN

Orde Der Verdraagzamen

's-Gravenhage

NO. 217

PRJS FL. 2,00.

11 maart 1976.

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 070 - 275154

STRIJD TUSSEN DE STERREN.

Er is verkeer tussen de sterren. In sommige gevallen is dat alleen interplanetair, in enkele gevallen ook interstellair.

Als u even nadenkt, dan begrijpt u wel dat een oorlog in de ruimte niet gemakkelijk haalbaar is. Of er moet het een of ander fantasie-apparaat worden uitgevonden waardoor men in twee minuten relatieve tijd van hier naar b.v. Canopus kan gaan, en dat bestaat nog niet voor zover ik weet.

Als er verkeer is tussen de sterren, dan moet u zich ook heel goed realiseren: reizen tussen de sterren betekent lange afstanden afleggen; er gaat dus veel tijd overheen. De lading wordt erg kostbaar. Zelfs als de kosten van het vervoer in de ruimte niet zo hoog zijn, zit je toch ook met de moeilijkheid dat je zaken moet gaan vervoeren naar de omloopbaan waarin het werkelijke ruimtevaartuig zich bevindt. En dat betekent nu niet direct dat je allerlei stoffen gaat meenemen of b.v. erts exporteren en dergelijke. Dat doe je alleen, indien dat werkelijk nodig is voor het voertuig zelf, zoals brandstof. Wat men hoofdzakelijk uitwisselt is kunst, gegevens en in enkele gevallen kostbare stoffen, die in sterke verdunning kunnen worden gebruikt. De communicatie is eigenlijk het meest belangrijke.

Als er tussen de sterren vervoer is, dan heeft het echter weinig zin om anderen aan te vallen. Alleen als je je gaat voorstellen dat je te maken krijgt met een interstellair rijk (iets wat de mensen graag doen schijnbaar, mogelijk omdat ze niet weten hoe het in de ruimte toegaat), kun je denken aan een oorlog, die ergens wordt uitgevochten tussen de sterren. Dus wat dat betreft moeten we het maar vergeten. Na de pauze wil ik met alle genoegen u verder inlichten over de vervoersmogelijkheden die er wel en niet zijn en over de levensvormen die er bestaan.

Er zijn levensvormen, die net als de mensen alles wat vreemd is agressief bejegenen. Maar dat zijn toch altijd wel de minder rijpe rassen en die zijn meestal nog niet aanruimtevaart toe. Die komen niet verder, denk ik, dan interplanetair verkeer. Dus wat dan? We gaan dan in de richting van de mystiek, want elke ster is een persoonlijkheid.

Een ster is door haar structuur eigenlijk een voortdurend levend proces. Er is een voortdurende uitwisseling van plasma's. Er zijn enorme stralingsmogelijkheden. Er zijn communicatiemogelijkheden. Ook als een dergelijke vorm van leven wat buiten het menselijk voorstellingsvermogen ligt, hoop ik dat u voorlopig, al is het maar als these, wilt aannemen dat sterren kunnen leven. En dan wordt het iets anders.

Strijd tussen sterren is strijd tussen persoonlijkheden die in de ruimte bestaan, zoals mensen ruzie kunnen hebben op aarde. Dat kan een slaande ruzie worden of een scheldpartij, het kan snel voorbijgaan en het kan

lange tijd aanhouden. Als we dit in overweging nemen, dan ziet de zaak er anders uit. Ik zal proberen om het een beetje systematisch te behandelen.

Sterren zijn over het algemeen van tweeërlei vormen materie. De ene vorm kent u gewoon als materie, de andere als antimaterie. Hierbij is de verhouding tussen atoomkernen en omloopbanen bepalend voor de structuurkwaliteit van de materie. Waar antimaterie is, is geen direct contact met materie nodig of mogelijk. Waar antimaterie en materie elkaar lijfelijk beroeren, ontstaat er een explosie waardoor beide soorten door hun verval elkaar ontbinden. Daar waar stralingsuitwisseling is, is de straling die antimaterie uitzendt dermate verschillend (het ligt op een andere golflengte) dat ze voor een normale ster niet geheel te verwerken is. Van een bewuste communicatie is daar ook weinig sprake. Dus is er ook van een strijd tussen dergelijke sterren geen sprake. Als er geschillen zijn, dan moeten ze tussen normale sterren plaatsvinden.

Een normale ster is ongeveer als volgt opgebouwd.

Er is een kern, die een zeer grote dichtheid heeft. Hierin ontstaan reacties. Je zou kunnen zeggen: indien de materie te zeer wordt gecomprimeerd en daarbij zelf niet van een volledig stabiele aard is, ontstaan er ontladingen: een soort kernreacties. Daardoor komt een deel van de materie vrij in de vorm van straling. De omringende laag is vloeibaar. In die vloeibare laag wordt hierdoor een reeks reacties veroorzaakt. Die reacties zijn voor een groot gedeelte eigenlijk van electro-magnetische aard. Dat betekent, dat de stromingen van de pseudo-vloeibare buitenkant, want het is op die hoogte nog wat magma-achtig, bepalend zijn voor de levensprocessen van de ster. Ze kunnen enigszins vergeleken worden met de bloedsomloop en de endocrine functies bij de mens. Dat wil dus zeggen, dat er bepaalde centra van grotere gevoeligheid zijn.

Als een stroming daar een versnelling krijgt, dan heeft dat invloed op de reacties van de gehele ster. Dergelijke reacties kunnen regelmatig voorkomen. U ziet dat dan meestal als zonnevlekken. Er zijn reacties, die eens in de zoveel tijd optreden en er zijn reacties, die gelukkig maar heel zelden voorkomen; dat is nl. een reactie waarbij de plasmastroming dermate snel begint te stromen, dat de absorptie uit de kern veel hoger wordt. Er kan dus veel meer straling worden afgenomen, maar dat betekent ook dat de kern begint te vervallen. Ze krijgt iets minder dichtheid, ze straalt meer uit. Daardoor wordt weer het plasma steeds vloeibaarder en op een gegeven ogenblik hebben we een proces dat op de grens van kernontbinding zit. Indien dat werkelijk gebeurt, wordt een zeer groot gedeelte van die materie explosief omgezet in straling van allerlei aard en soort; we noemen dat nova. Wat er van de kern zelf overblijft, dooft uit. Dat kan niet helemaal vervluchtigen en wat we overhouden is een klein zwart brokje leven.

In andere gevallen is het proces niet zo volledig. Er ontstaat een tijdelijk nova-verschijnsel waarbij een gloed-golf wordt uitgestraald, die echter niet van zo grote omvang en duur is. De ster verandert haar karakter en wordt over het algemeen veel kleiner en ook brillanter in haar lichtsoort; ze wordt een kleine witte ster. In andere gevallen stabiliseert zich de zaak, terwijl de kern verder vervluchtigt. Dan krijgen we een rode reus, die in verhouding veel minder uitstraling geeft, maar aan de andere kant ook een kleinere kerndichtheid heeft in het centrum. Er zijn dus vele verschillende persoonlijkheden of kwaliteiten. Maar elk daarvan beschikt over een soort bloedsomloop.

De structuur van zo'n ster doet denken aan zand. Er zijn allerlei materiekorrels. Deze materiekorrels zullen veranderingen in stroming en stromingsintensiteit vastleggen. Er is zelfs een soort stoffelijk geheugen. Daarmee is dan voldaan aan de eisen voor de belichaming van een geest: er is een levensproces en middels de straling bestaat de mogelijkheid om

contact op te nemen met de omgeving, eventueel met andere sterren.

Nu is voor u het denkbeeld, dat twee sterren met elkaar converseren over een afstand van laten we zeggen 150 à 200 lichtjaren, een beetje onvoorstelbaar. Maar dat komt, omdat u slechts een beperkt deel van de uitstralingen kent. Er is namelijk een deel van die uitstralingen dat een z.g. vijf-dimensionale echo heeft. Nu zegt dat verder niets. Het betekent alleen maar dat er deeltjes zijn, die een zodanig snelle emissie ervaren dat ze daardoor buiten de u bekende wereld komen. Ze gaan a.h.w. over de lichtsnelheid heen. (Dat is onvoorstelbaar, maar het gebeurt.) Op dat moment krijgen ze a.h.w. een alomtegenwoordigheid. Dat wil zeggen: op elk punt van afstemming waar ze eventueel kenbaar kunnen worden, daar worden die trillingen vier-dimensionaal weer afleesbaar. Dit is een zeer eenvoudige verklaring, zoals u zult begrijpen, want als we het wetenschappelijk willen benaderen, dan zitten we nog wel een paar jaar.

Er is dus door mij vastgesteld en voor u als these: Sterren zijn persoonlijkheden. Ze hebben een leven. Ze hebben lichamelijke processen. Ze kennen een lichamelijke communicatie waardoor ze met elkaar kunnen spreken. Daarbij zij nogmaals opgemerkt: Tussen materie en antimaterie bestaat over het algemeen geen of slechts een zeer beperkte communicatiemogelijkheid. Onderling begrip en onderlinge strijd tussen dergelijke sterren komt niet veel voor.

Als sterren gaan strijden, wat gebeurt er dan? Uitstraling! Uitstralingen, die harmonisch zijn, geven de ruimte een zekere lading. Het betekent, dat daarin wat er aan fijne materie is (want in alle ruimte zweeft wel hier en daar wat fijne materie) niet of bijna niet wordt beroerd. Zou je het geheel als een magnetische structuur willen opvatten, dan is het een veld dat geen wervelingen kent en dat praktisch rechtlijnig verloopt.

Stel nu, dat er twee sterren ruzie krijgen. Wat ontstaat er dan? In plaats van communicaties, die a.h.w. harmonisch in elkaar overvloeien (waaraan beide in feite kunnen bijdragen), ontstaat er een soort gelijktijdigheid, dus een botsen. Daarbij komt de eigen kwaliteit van de ster veel sterker tot uiting dan in het communicatieproces. Zou je het voorstellen als een magnetisch veld, dan is het een veld met een voortdurend verschuivende lijnendichtheid waarin bovendien bepaalde wervelingen voorkomen. En als we dit herleiden tot termen, die we in de ruimte zullen ontmoeten, dan spreken we over het voorkomen van magnetische stormen. Dit is een these natuurlijk, maar volgens ons is ze juist.

Als nu twee sterren ruzie hebben wat kan er dan gebeuren? Het enige dat ze kunnen doen is de structuur van de ruimte beïnvloeden. U hoorde het al, ik zei: magnetische stormen.

Een magnetische storm heeft invloed op materiedeeltjes. Hij kan heel fijne materiedeeltjes zelfs stuwen. Stromingen van materiedeeltjes in de ruimte kunnen dus door magnetische stormen worden beïnvloed. Als dergelijke stromingen nu bij een ster komen, dan verandert het verbrandingsproces ervan. Er wordt iets van massa toegevoegd. Het is misschien niet veel, maar daardoor verandert de pulsatie van de ster. We kunnen zeggen: de ster wordt een beetje koortsig of in andere gevallen wordt ze zelfs een beetje ziek, omdat ze een extra straling moet inpassen in haar corona, bovendien een neerslag krijgt die in het plasma veranderingen teweeg brengt en als zodanig zelfs de kernfunctie beïnvloedt. Strijd tussen de sterren berust daarop.

Als zo'n strijd gaat tussen twee sterren, die ongeveer gelijkwaardig zijn, dan weten we altijd wel hoe het afloopt: er gebeurt eigenlijk niets. Twee sterren veranderen een kort ogenblik hun activiteit, basta. Maar het gebeurt ook wel dat sterren zo'n strijd beginnen, terwijl ze in energie en vermogen verschillen. En dan wordt het interessant, want dit

betekent dat de zwakste altijd afweer moet gebruiken. Is ze nu in staat om de wervelingen, die de andere ster produceert zelf te beïnvloeden door haar uitstralingsveld en de rest, dan kan ze misschien toch nog winnen. Maar in 9 van de 10 gevallen zal ze verliezen, tenzij weer een paar sterren invloed uitoefenen op één ster. En nu het eigenaardige van het geval: dan wordt het eigen stralingspatroon van zo'n ster anders door de verandering van het stralingspatroon van de verslagen ster. Er wordt nu een voortdurende disharmonie uitgestraald, althans een reeks stralingen en vibraties, die - hoe onmerkbaar ze ook mogen zijn, als je dat vanuit een planeet of zelfs vanuit een zon zou willen meten - toch alles beïnvloeden wat in de buurt is.

Een vergelijking: Als je slaapt, kan het geluid van een vallende druppel water je wakker maken en wakker houden. Toch is dit eigenlijk geen hard geluid; het is maar een heel zacht iets. Zou je het afmeten tegen het normale dagelijkse rumoer, dan is het er eigenlijk niet. Wat is dan het irriterende ervan?

In de eerste plaats: de druppel valt niet met een volledige regelmaat. Daardoor krijg je dus het gevoel van onrust: nu zou de druppel moeten vallen en hij valt niet; en nu zou hij niet moeten vallen en valt hij juist.

Stel u nu voor dat er iets dergelijks in de ruimte is. Dat zijn heel lichte impulsen. Ze zijn eigenlijk zo miniem, dat ze zelfs opgaan in de achtergrondstraling die over de gehele wereld gaat. We merken het haast niet. Maar die straling heeft een ritme dat sterk verschilt van het eigen ritme van de ster waar het bij hoort, want het gaat hier ook om planeten. Dan zal dat ritme storend werken op een deel van de persoonlijke functies. Welke? Voor een mens kan dat b.v. zijn dat zijn zenuwspanningen meer oplopen dan normaal. Waarom? Omdat in de lucht een lichte verandering van potentiaal is waarop zijn onderbewustzijn reageert. Hij komt tot een anders interpreteren van zijn normale indrukken en daardoor krijgt hij weer die gespannenheid.

Nu is dat voor een planeet niet zo erg, als het niet te lang duurt. Maar een strijd tussen sterren kan zich uitstrekken over vele eeuwen. Dat is niet een kwestie van zo maar even een jaartje. Een werkelijke strijd tussen sterren belooft toch wel een stralingsperiode van tussen de 5000 en 100.000 jaar. Honderdduizend jaar dan hebben ze het wel heel erg te kwaad. Vijfduizend jaar is toch wel het minimum; dat is een stevige scheldpartij. Dit houdt in, dat in een dergelijke periode het leven zich gaat aanpassen aan dat ritme zoals u dat ook doet. Valt dat nu later weg, dan betekent het weer dat het leven wederom spanningen ondergaat en in die spanningen gaat reageren, alsof het aangevallen wordt, terwijl dat helemaal niet het geval is. Je hebt eerst de zenuwen gehad omdat de kraan drupte en nu heb je de zenuwen omdat ze niet meer drupt.

Ik heb daarmee wel een hoofdpunt gesteld: Bij strijd tussen sterren zullen niet alleen de sterren zelf, maar ook alle hemellichamen in de omgeving die invloed ondergaan.

Is er sprake van tweeling-sterren, dan zal een reactie waarbij één van de sterren is betrokken toch gelijktijdig de werking en de mogelijkheden van de tweede ster beïnvloeden.

Is er sprake van een planetenstelsel, dan worden deze planeten volledig beïnvloed, vooral omdat ze in hun omloop gewoonlijk dicht bij elkaar staan dan tweeling-sterren. U kunt dan wel nagaan wat er gebeurt.

Strijd tussen sterren betekent: beïnvloeding vanuit een kosmische wet. Als we nu in de ruimte zijn, dan betekent een dergelijke golf van invloeden, wanneer we daarin terecht komen, eveneens een verandering van de omgeving.

Stel, twee sterren hebben een soort oorlog met elkaar. Die oorlog bestaat uit een spanningsveld waarin iets afwijkende condities heersen. Stel, dat we te maken hebben met een wat primitiever interstellair voertuig

dat gebruik maakt van b.v. fotone-aandrijving. Dan betekent dat, dat de motor anders gaat reageren. Er komt vermindering of versterking van stuwvermogen. Hebben we te maken met een gewone atoomcentrale (geen implosie maar explosie, dus ontbinding en niet fusie), dan is het bijna zeker dat we die centrale moeten dempen anders krijgen we een te snelle en te volledige afscherming. Dat is een van de gevaren van de ruimtevaart.

In de ruimte zijn zoveel dingen, daar kun je niet allemaal over praten. Het is mogelijk dat je in een stofgolf terecht komt. Door de grote snelheid, die je in de ruimte moet hebben voor verplaatsing (100.000 km snelheid is niets, zeker interstellair) is het alsof je in een soort zandstorm zit. Is die zandstorm bovendien nog geladen, dan wil dat zeggen dat het gehele vaartuig een lading krijgt. Maar de vraag is weer: Is die lading dan niet van zodanige aard dat b.v. computers, die er aan boord zijn daardoor kunnen worden beïnvloed? Het is bijna zeker, dat alle normale computers daardoor onmiddellijk worden beïnvloed, evengoed als tapes of draad waarop iets noteert. Dat is bijna onvermijdelijk.

Denkt u aan uzelf. Vlak voor een onweer bent u ontzettend lui en ook erg prikkelbaar. In een ruimtevaartuig heeft iedereen meestal wel wat te doen. Stel u nu voor, dat iedereen ineens bezig is om zijn werk op anderen af te schuiven en dat hij gelijktijdig ervan overtuigd is dat het onrechtvaardig is dat hij zelf iets moet doen. Wat gebeurt er dan? Strijd. Strijd tussen de mensen. Overal waar mensen zich bevinden in een voor hen niet natuurlijk milieu, is de kans dat spanningen opblazen onder dergelijke omstandigheden zo groot, dat van een zeer kenbaar gevaar moet worden gesproken. Er zijn zelfs rassen, die een speciale methode hebben om die spanningen af te reageren. Zij gebruiken een soort emotiometer (dat is niet zo'n apparaat om te zien of je handpalm warm genoeg is) voor het vaststellen van de hersenactiviteit. Als die het kritieke punt overschrijdt, dan kun je gaan zitten waar je wilt, elke stoel, bed of wat dan ook reageert met een injectie. Je wordt gewoon even buiten westen geblazen. Dat is een systeem dat soms werkt, omdat die voertuigen meestal op automatische besturing zijn ingesteld, dus veel kan er niet gebeuren.

Dan is daar de magnetische storm. Nu moet u zich eens voorstellen wat dat kan betekenen. Er is een heel instrumentarium. Een groot gedeelte van de instrumenten berust toch wel op electronica. Dat wil zeggen, dat die instrumenten niet meer functioneren. Een groot gedeelte van alles wat computer is en zeker ook de autopiloten is gebaseerd op magnetische pulsen of elektrische verschijnselen. Dat alles wordt uitgewist. Het betekent, dat men op zo'n ogenblik eigenlijk alleen manueel en dan alleen "op zicht", als ik het zo mag uitdrukken, zo'n voertuig in de koers kan houden. Maar de meeste van die voertuigen hebben geen patrijspoorten om even in de ruimte te kijken en werken dus met waarneming door middel van een soort t.v.-camera waar op een projectiescherm een simulacrum van punten van waarneming wordt geprojecteerd. Soms is dat een realistische, soms een lijn-punt voorstelling. Het ligt aan het ras dat het vaartuig bestuurt. Die instrumenten doen het dus niet meer. Wat moet je dan beginnen? Een magnetische storm kan betekenen dat je stuurloos wordt in de ruimte en dat allemaal omdat er een strijd is tussen sterren.

Nu weet ik wel dat "strijd tussen sterren" voor de mensen wel een beetje anders klinkt. Toen wij die titel opstelden, hebben we dat gedaan met in ons achterhoofd de gedachte; nu kunnen we misschien een paar verkeerde denkbeelden rechtzetten.

Oorlog tussen verschillende volkeren in de ruimte is een geliefde mythos. Maar ze komt niet voor! Strijd kan er ontstaan op een planeet en rond een planeet. Indien er b.v. een steunpunt moet worden gevestigd (voor tankmogelijkheden e.d.) voor één bepaalde groep, dan zou men dat kunnen doen. Maar dan zou de invloedssfeer waarin gevochten wordt zich niet verder uitstrekken dan een Marsbaan. De werkelijke strijd zou zich

dan afspelen laten we maar zeggen tussen de omloop van Luna en het aardoppervlak. Men zou dus kunnen vechten om een steunpunt. In andere gevallen zou je misschien kunnen vechten omdat een planeet gekoloniseerd kan worden. U kent die mooie dromen wel: er is een overbevolking, je neemt een aantal mensen, je legt ze in de diepvries, je laat ze door de jaren heen naar een andere planeet brengen, daar ontdooi je ze en dan heb je plotseling imperialistische neigingen, want je hebt een kolonie gekregen. Dat komt niet zoveel voor. Omdat in de eerste plaats diepvries-procedures lang niet voor alle levensvormen even gemakkelijk haalbaar zijn en in de tweede plaats, om dit te kunnen doen over een langere tijd heeft men zoveel instrumentaria nodig en zo'n enorme hoeveelheid controlemateriaal, dat het haast niet doenlijk is om dat voor grote aantallen te doen. Om een kolonie over te brengen van ongeveer 5000 mensen zou er een ruimteschip nodig zijn met een lengte van circa $2\frac{1}{2}$ km en een doorsnede van circa $\frac{3}{4}$ tot $\frac{9}{10}$ km. Ik neem aan dat het ovaal van vorm is. Voor de verzorging ervan zou je moeten beschikken over een grote hoeveelheid computers. Je zou natuurlijk ook allerlei materiaal plus voedingsstoffen moeten meenemen. Je moet bovendien verzorgers hebben, want het is noodzakelijk dat de diepvriezers altijd worden gecontroleerd. En dat betekent dus, dat je nog een personeel van ongeveer 800 man nodig hebt voor het ruimteschip zelf en voor de lading ervan. Als je dat allemaal bij elkaar gaat optellen, dan wordt het een ontzettend kostbare geschiedenis en wat houdt je er eigenlijk aan over?

Om een bevolkingsoverschot af te voeren heb je er niet veel aan. Want wat is 5000 man! Een druppel op een gloeiende plaat, als je met een overbevolking zit. Dus de strijd om een vruchtbare planeet is zo'n beetje het wilde westen overgebracht tussen de sterren.

Het kan zijn dat men zegt: Ik heb een steunpunt nodig. Steunpunten zijn in de ruimte vooral belangrijk, als je komt in een gedeelte met een grote sterrendichtheid. Dat is hier aan de buitenkant van het Melkwegstelsel niet zo merkbaar, maar er zijn gedeeltes waar de sterren zo dicht bij elkaar staan, dat als je naar boven kijkt het lijkt alsof daar de een of andere illuminatie brandt. Als daar een planeet is, die je alle mogelijkheden tot bescherming biedt en om daar eventueel geschillen tussen de sterren af te wachten (want magnetische stormen komen daar ontzettend veel voor) of om bepaalde stralingsgolven te ontgaan, dan kan ik mij voorstellen dat het voor een bepaald volk van belang is. Misschien dat men dan een dergelijke planeet zou koloniseren en verdedigen. Maar aan de andere kant: ruimtevaarders zullen ook anderen een dergelijke bescherming niet kunnen en willen weigeren. Dus is er ook heel weinig reden om oorlog te voeren. Bovendien is een zakelijke exploitatie niet mogelijk, want het enige ruilmiddel dat tussen de sterren werkelijk van betekenis kan zijn, is kennis en misschien kunst. Dus wij moeten ons met die verhalen niet teveel bezighouden.

Indien er strijd is om een planeet - laten we dat eens aannemen - dan kan dat alleen een strijd zijn, omdat men die planeet om de een of andere reden van het grootste belang vindt en wel voor de eigen ruimtevaart.

Er zijn ook andere berichten geweest. Misschien is dat wel de aanleiding geweest dat ze bij ons hebben gezegd: Laat dat onderwerp ook eens aan de orde komen.

Er zijn mediums geweest, die het hadden over Vliegende Schotels, over de grote lichtende geesten die zouden landen. Er was een stem uit de ruimte opgevangen door een medium in Engeland, die het weergaf. Die gesprekken zijn op de band vastgelegd. Maar dat kon allemaal niet doorgaan. En wat was de verontschuldiging? De aarde werd aangevallen door een ander volk en het volk van de boodschap was bezig om de aarde te beschermen.

Nu, dat is zuiver ruimte-technisch bezien kolder. Dat kan gewoon niet. Wat stelt u zich van een ruimte-oorlog wel voor? Als je dergelijke verhalen

hoort, dan heb je zo het idee dat men met een paar duizend vliegende tanks plotseling een planeet gaat overrompelen en dat er dan anderen zijn, die met een paar duizend vliegende duikboten die tanks weer moeten torpederen. Zo eenvoudig is het niet. Indien u zich realiseert wat een ruimtevaartuig is, komt u misschien een beetje beter in de richting.

Een werkelijk interstellair vaartuig en de meeste interplanetaire vaartuigen zijn namelijk gebouwd buiten de aantrekkingskracht van de atmosfeer. Ze zijn practisch nul van zwaartekracht. Deze vaartuigen zijn zo geconstrueerd dat ze niet eens op een planeet kunnen landen; ze zouden gewoon in elkaar zakken. De kleinere vaartuigen, die ze hebben (een soort landingsschepen) zijn van een veel soliedere structuur. Ze zijn meestal in zo'n aantal aanwezig dat men - indien er een ongeluk gebeurt - zich daarmee nog wel zou kunnen redden.

De grote ruimtevaartuigen zijn traag. Realiseer u, als u gewoon kijkt naar een moderne straaljager, die met de tweede geluidssnelheid vliegt, hoeveel tijd die nodig heeft om te wenden. Hij kan een doel aanvliegen. Maar als hij daar voorbij is, dan duurt het een hele tijd voordat hij weer terug is. De meeste mensen denken dat ruimtevaartuigen zoiets zijn als de oude Fokkertjes: je laat je even afstorten in een vrille, trekt een looping door en je zit al achter je tegenstander aan. Dat kan eenvoudig niet. Met de snelheden waarmee men zich in de ruimte moet bewegen is een dergelijke strijd niet doenlijk. Het afremmen van een ruimtevaartuig vraagt over het algemeen vele honderdduizenden kilometers. Als een ruimtevaartuig zich voortbeweegt met ongeveer driekwart van de lichtsnelheid (dat is niet erg hard voor een ruimtevaartuig), dan heeft het circa 3 lichtminuten nodig om te stoppen. Drie lichtminuten wat is dat niet voor een afstand! Denk eens even na. Dat is een stuk dat bijna het zonnestelsel omvat. En nu zoudt u willen dat dergelijke voertuigen oorlog voerden?

Dan horen we verder over de geheimzinnige wapens, die ze hebben. Zij werken met dodende stralen. Ze schieten metabommen af. Ik weet ook niet wat dat zijn. Waarschijnlijk hebben ze op aarde geleerd hoe ze vaste spiritus kunnen maken en daarvan hebben ze bommen gemaakt. Maar als u even nadenkt, zult u beseffen dat met dergelijke snelheden het werken met b.v. torpedo's bijna onmogelijk is. Of het werken met stralenbundels, een soort lazerstraal. We moeten ons wel realiseren over welke afstanden die wapens moeten functioneren en hoeveel energie ze zullen moeten overbrengen om doelmatig te functioneren. Dat betekent, dat daarvoor enorme aggregaten nodig zijn. Dan heeft men meer nodig bij wijze van spreken dan viermaal Dodewaard, als men met atoomkracht werkt. Realiseer u even wat dat allemaal vergt, wat dat aan belasting is. En dat alles moet men dan eerst hebben opgebouwd in een nulbaan.

De meeste wapens die men heeft zijn betrekkelijk eenvoudig. Natuurlijk, er zijn stralingswapens, vibratiewapens. In sommige gevallen wordt er een soort geluidstrilling gebruikt. Er zijn wapens die hittestralen uitbraken etc. Het is er allemaal, maar het is niet doelmatig in de ruimte. Ruimtevaartuigen die oorlog voeren tussen de sterren komen niet veel voor, gelooft u mij.

Dan horen we van alles over de verschillende velden waarmee ze zich beschermen. De ruimtevaarder drukt op een knop en plotseling ontstaat er een krachtveld als een soort extra superstalen bol waarop alle meteoren afketsen of waardoor ze in een geknetter van vuur worden verteerd. Het is natuurlijk wel mogelijk een dergelijk veld te creëren. Het is zelfs mogelijk een magnetisch veld te scheppen dat op alles wat niet gelijk geladen is aan een ruimtevaartuig een afstotende werking heeft. Dat kan, maar dat vergt heel veel energie. En dat betekent weer dat je minder ruimte overhoudt en meer machines nodig hebt. Het impliceert dus, dat je voor de kleine voertuigen, die haast nooit last zullen hebben van meteoren en me-

teoriëten tenzij ze zich dicht in de buurt van de zon gaan bewegen, geen veld nodig hebt en het ook niet genereert. Dat je voor de grote vaartuigen dergelijke velden in geval van nood opwekt, maar dan gaat het wel ten koste van je eigen drijfkracht en je vermogen om de richting en het tempo van je voertuig te beheersen.

Oorlog tussen sterren is meer een uitwisseling tussen sterren. En als u op aarde zegt: Er zijn demonische sterren, ze hebben een kwade invloed, dan moet u zich eens afvragen, of zo'n ster misschien niet een ster is die ruzie heeft. In dat geval zal ze inderdaad een lange tijd bezig blijven om een voor u niet helemaal prettige straling af te geven. En zodra ze die om de een of andere reden wat meer dan normaal domineert, gaat het weer een beetje meer verkeerd op aarde. Dat is mogelijk.

Dan hebben we ook nog te maken met de z.g. zwarte plekken, zwarte sterren: quasars en hoe men ze verder allemaal noemt. We moeten ons één ding goed realiseren: de vorm waarin u materie kent is zeker niet de enige. Materie heeft in zichzelf een energiestructuur. Ze berust op een energiebasis. Wanneer die energie op de een of andere manier wordt omgezet in straling, al is het maar door een fusieproces waardoor zich nieuwe materie vormt, dan krijgen we b.v. radiostraling (ruis) in de ruimte. Maar het is niet alleen die radiatoruis die u hier kunt ontvangen. Er komt meer vandaan. Vandaar dat men zegt dat dergelijke nevels voor de ruimtevaart levensgevaarlijk zijn.

De z.g. zwarte sterren zijn over het algemeen geen antimaterie sterren - wat men weleens graag poneert - het zijn doodgewoon sterren, die op een gegeven ogenblik tot inkapseling zijn gekomen. Dat wil zeggen: er zit een energie bevattende laag omheen, maar het normale gloed-proces is stilgelegd. Het kan zijn dat dergelijke sterren nova zijn geweest. Het kan net zo goed zijn dat ze met hun banen andere sterren te dicht zijn gepasseerd. Ook dan kan een dergelijke inkapseling voorkomen.

Die sterren geven een bepaalde straling af, een soort ruis. Een deel ervan ligt ongeveer in de orde van grootte van de röntgenstraling. Als de andere straling gaat toenemen - en dat gebeurt bijna zeker - dan exploderen die sterren en heb je zelfs kans, dat ze planeten krijgen; dat een deel van de ster wordt afgescheurd en in een eigen omloopbaan rond de moeder-massa komt. Al deze dingen bij elkaar maken het wel duidelijk: De hele ruimte zit vol met straling. Sommige daarvan zijn voor u mensen zo onmerkbaar gering, dat u ze niet registreert. Andere worden slechts in een bepaald deel van hun gamma geregistreerd als radiatoruis, röntgenstralen e.d. Maar het geheel daarvan betekent de samenhang van het Melkwegstelsel. Het betekent de communicatie tussen de sterren, maar ook de werking waarmee alles in de juiste bewegingssamenhang blijft.

Als u uw aarde bekijkt, dan maakt ze tenminste drie bewegingen in de ruimte:

1. de rotatie om de eigen as,
2. de omloopbaan rond de zon,
3. met de zon samen maakt ze een richtbaan die in feite een parabool lijkt, maar als het lang genoeg duurt ook een trage omloopbaan wordt rond de kern van de Melkweg. Niet dat ze naar binnen gaat, maar rond de buitenkant van de Melkweg. Daarbij komen dan nog verdere bewegingen. Omdat tijd samenhangt met snelheid kunnen dergelijke bewegingen een tijdsvertraging of een tijdsversnelling betekenen. Hierdoor ontstaan er rotatieverschillen en relatieverschillen tussen ster - planeten en van ster tot ster. Dit betekent stralingsveranderingen en vaak ook dat een wereld plotseling nieuwe vormen van leven gaat vertonen of teniet gaat. Al die bewegingen bij elkaar vormen een rasterwerk dat zo fijn is dat, als je je realiseert hoeveel massa er toch nog rondzweeft in die lege ruimte, je je afvraagt: hoe het komt dat die sterren elkaar nooit raken? Sterren botsen nooit. Het gebeurt een enkele keer.

Planeten en sterren hebben maar zelden rampen waarbij ze ineens teniet gaan, tenzij de zon met haar werking daarbij betrokken is. Alles heeft een vast ritme, een vaste baan. Het Melkwegstelsel kent een eigen puls, een eigen ritme waarin alle door ons besproken effecten van sterrenstralingen, werkingen van zwarte vlekken e.d. een functie hebben. Het is een geheel. Het is een energiegeheel met een groot aantal verschillende pulsen, die tezamen een binding vormen tussen de delen onderling en tegelijkertijd bepalend zijn voor de massadelen onderling, met één uitzondering: namelijk in de kern van het Melkwegstelsel werkt deze kracht wel, maar niet met een zodanige intensiteit dat hier zonder meer alles in samenhang blijft. Het betekent, dat juist in de kern van het Melkwegstelsel geen botsingen, maar wel te sterke onderlinge beïnvloedingen van sterren kunnen voorkomen. Deze gaan dan aan elkaar te gronde. Het voorkomen hiervan is betrekkelijk regelmatig. Dat heeft u, geloof ik, op aarde al kunnen constateren. Deze dingen tezamen betekenen voor u:

Een beïnvloeding van uw aarde door de sterren. Het betekent, dat de meningsuitwisselingen en de geschillen tussen sterren uw leven en uw werken zullen beïnvloeden evengoed als andere geestelijke stralingen, die vooral het leven betreffen en die het leven van een ster net zo goed kunnen beroeren als het leven van een mens of wat mij betreft van een amoëbe. Dit alles bij elkaar betekent:

In de eerste plaats: wanneer er strijd is tussen de sterren, dan houdt dat in verandering voor het leven in de nabijheid van die sterren en zeker wanneer het een tamelijk korte, stoffelijke levensduur heeft.

In de tweede plaats: alle werkingen tussen de sterren - of wij ze zien als strijd of gesprek of harmonie - hebben een functie. Het feit dat deze bestaat, maakt de samenleving mogelijk van sterren, die men Melkwegstelsel noemt en bepaalt de orde waardoor elke ster kan blijven bestaan binnen die rotatie zonder weer tot een soort oerenergie te worden teruggezogen of eenvoudig de ruimte in te gaan door de eigen wentelingsnelheid van het Melkwegstelsel. Omdat dit voor u geestelijk zowel als stoffelijk van belang is, dient u zich te realiseren dat het bestaat. U kunt er niets aan doen. Het is niet belangrijk u af te vragen hoe u ermee kunt werken. Dat wijst zich vanzelf uit, wanneer u rijp genoeg bent innerlijk. En als u die innerlijke rijpheid niet bezit, heeft u geen mogelijkheid om ermee te werken.

In de derde plaats: alle verhalen over volkeren, die strijd voeren tussen de sterren, zijn menselijke verhalen; ze hebben niets te maken met de feiten.

Ik heb geprobeerd u hier enkele redenen te noemen, enkele voorbeelden te geven. Dus als men u komt vertellen dat twee volkeren in de ruimte vechten om de aarde, glimlach en herinner u hoe eens de boze rancher en de sheriff vochten om de bron waar de schaapherders hun schapen wilden drinken, want daar komt het gewoonlijk op neer: wild-west in interstellaire termen.

D I S C U S S I E.

x Kunt u iets, zeggen over de stralingen die de sterren onderling ten opzichte van elkaar hebben, de verschillen tussen electromagnetische straling, graviteitsstraling, stofwolken. Kunt u over de aard ervan iets zeggen en wat dat betekent voor de communicatie op het strijdaspect?

- Gravitatie heeft elke massa. Een gravitatieveld ontstaat zodra er een massa is waarin de onderlinge binding zodanig is, dat de richtende werking van de kleinste delen naar buiten toe uitwerken. Naarmate de versnelling t.a.v. de omgeving groter is, is de graviteit ook groter. Dat is een natuurlijk verschijnsel. Deze gravitatie werkt eigenlijk betrekkelijk weinig in. Daarmee heeft u wel rekening te houden, wanneer u hier op aarde zit, omdat de banen van de verschillende planeten niet zuiver in één vlak lopen. Juist door de hoek die de banen maken, zijn er lichte massaverschuivingen. Je zou kunnen zeggen: Het planetenstelsel van Sol werkt ongeveer als een gyroscoop, die niet helemaal evenwichtig is en zo nu en dan zwenkingen maakt. De graviteit die dan ontstaat, werkt op de aarde in. Het is eigenlijk tamelijk onbelangrijk. Het kan alleen bepalend zijn voor de reacties van de mensen. Het tempo van de aarde is daarvoor ook niet gelijkmatig. Dat is niet iets waarmee wij bij de sterren te maken hebben.

Stofwolken zijn er altijd. Er is namelijk nooit een volledig ledige ruimte. Dat kunt u zich misschien beter voorstellen, als u zich realiseert hoe de zaak begint.

Er is een enorme energie die in werveling komt. Door die werveling ontstaan er kleine wervelende deeltjes. Dat zijn de kleinste deeltjes. Deze hebben een uitgaande beweging, een waaierbeweging. Er ontstaat een soort trechter, die u kunt beschouwen als zijnde gebouwd uit gloeiende kleinste deeltjes. Daarin ontstaan lichte verschuivingen. Die evenwichtsverschuivingen geven dan het aanzijn aan zonnen e.d. Maar niet alle materie wordt natuurlijk gepakt; er blijven altijd deeltjes over. Nu moet u aan de verdichting daarvan denken in termen van 1 atoom per kub. kilometer ongeveer. Die kleinste deeltjes zijn voor stralingsdruk vatbaar. Die stralingsdruk kan ontstaan door een gericht magnetisch verschijnsel.

Dat gerichte magnetische verschijnsel dat een ster veroorzaakt is niet helemaal te vergelijken met een radiogolf. Het is in feite een combinatie van de magnetische verdringing, die bij radiogolven een rol speelt plus de emissie van deeltjes met een zeer grote snelheid. En als die samenvallen, ontstaat er een soort botsing in die materie waardoor de magnetische golf het gehele geval a.h.w. meeneemt. Dan krijgen we verdichtingen tot 30 à 40 deeltjes per kub. kilometer. Dat is betrekkelijk groot. Komt daar een zon in, dan zal ze met de werking van die deeltjes rekening moeten houden. Zijn dat atomen waterstof (?), dan betekent het dat het veel sneller uit elkaar valt en krijgen we een zeer snel en kort oplaaien waarbij de eigen straling van die zon groter wordt, maar gelijktijdig door de straling het evenwicht tussen kernmassa, atmosfeer en plasma wordt verstoord. Dat kan daar dus gebeuren.

Voor communicatie hebben we hoofdzakelijk te maken met een zeer harde straling (ze gaat de gammastraling nog te boven), die gelijktijdig magnetische pulsen in zich draagt, maar dan tamelijk scherp gericht.

x Wat is bij u het verschil tussen een magnetische straling en de harde of electromagnetische straling?

- Bij electromagnetische straling hebben we te maken met electriciteit; d.w.z. met potentiaalverschillen, die in zichzelf weer magnetisme voort-

- brenge(n), of wel met een lijneffect dat richtend op andere kleinste delen werkt. Als we te maken hebben met een magnetische straling, is dat in feite een lading van een deeltje zelf dat geen potentialen meer rond zich heeft of van zich afgeeft, maar dat overal waar het materie ontmoet, of een vergelijkbaarheid, door zijn beweging als zodanig daarin een magnetische werking kan origineren.
- x Een inductiewerking?
- U zoudt het daarmee kunnen vergelijken. Wanneer dat gebeurt en dat zou kunnen gebeuren met een betrekkelijk smalle straal (de doorsnee ervan is niet veel meer dan 50 à 60 km bij een gerichte conversatie over een wat langere afstand), dan zit daarin de werkelijke communicatie-mogelijkheid. Maar is er nu strijd, dan krijgen we twee stromingen, die proberen elkaar op te heffen. Het is als twee mensen, die elkaar proberen te overschreeuwen door meer geluid te produceren. Dat betekent dus dat er een heel sterke lading ontstaat en dat gelijktijdig die deeltjes botsen. Dan ontstaat er (het is geen goede vergelijking) een soort zwaar geladen gaswolk tussen die twee sterren. Deze begint dan zelf uit te stralen en dat betekent weer schade voor allebei. Degene nu die het meest harmonisch blijft met de vibratie van de gaswolk (die je niet eens kunt zien zo vaag en ijl is ze), verliest daaraan practisch geen energie; ze behoeft zich alleen maar in stand te houden. De andere, die zijn eigen straling onderdrukt, heeft meer energie nodig en moet dus aan zijn eigen plasma meer energie onttrekken om zo die ringvormige vlammen te produceren waarin juist deze ontladingen weer mogelijk zijn en waardoor die straling ontstaat.
- x Heeft die gaswolk een eigen leven op een bepaald moment?
- Wanneer de aanvulling teniet gaat, krijgen we meestal in die "gaswolk" fusie van partikels en dan blijft er wat stof over. Maar dat is betrekkelijk weinig en de lading die ze bezitten verdwijnt op het ogenblik dat ze tot stand komen; ze brengen elkaar eigenlijk tot stilstand. Alleen door een voortdurende aanvoer kan die lading in stand worden gehouden. Er zit dan nog altijd een bewegend principe in. Zodra dat ophoudt te bestaan, wordt de lading in de ruimte uitgestraald. Dat gebeurt tamelijk snel; dit is in 150 à 200 jaar gebeurd.
- x U spreekt van een hogere frequentie dan van gammastralen....
- Een grotere hardheid. Dat wil zeggen: een grotere versnelling van de geprojecteerde deeltjes. Je kunt nl. die deeltjes niet aanspreken als trilling. Trilling worden ze pas als ze in een medium doordringen en daarin een reactie teweeg brengen. Hetzelfde is dat met licht. Licht is eigenlijk een fotonestraling, als je het goed bekijkt. Wanneer die deeltjes een tussenstop bereiken, dan veroorzaken ze daar een reeks trillingen, die weer ontleedbaar is in een gamma van verschillende trillingen (het is altijd een composiet-beeld dat ontstaat) en dat is dan licht. Zo gaat het hier ook.
- x Die deeltjes op zich zijn dus geen trillingsverschijnselen of is dat een in zichzelf besloten trilling?
- Als u het heel precies wilt zeggen: een deeltje is geen trillingsverschijnsel, maar een wervelingsverschijnsel waarbij energie op een gemeenschappelijk punt een werveling veroorzaakt van een zodanige snelheid dat daarmee een binding ontstaat, die naar buiten toe een begrenzing betekent.
- x Een vraag op geestelijk gebied: die strijd is dat een kwestie van disharmonie?
- Ja.
- x Wat bepaalt nu dat er op een gegeven ogenblik een disharmonie ontstaat? Waarom is dat nodig? In verband met de plaatsbepaling van de sterren onderling?
- Ik geloof niet dat het plaatsbepaling is. Nu vraagt u mij dingen, die ik niet helemaal zeker weet. Voor zover wij het kunnen nagaan, schijnen dergelijke strijdpunten en ruzies voornamelijk samen te hangen met de relatie

die is opgebouwd met andere sterren. Wanneer een ster een harmonisch contact heeft met een andere ster en twee andere sterren komen toevallig in discussie en dat kruist elkaar, dan is dat een storing.

Een vergelijking: Stel u voor dat u zit te luisteren naar FM Stereo en achter u staat een 27 MC-bakje te draaien, Dan krijgen we dus fading-effecten e.d. De bron wordt opgespoord en er wordt gevraagd of men daar alsjeblieft mee wil stoppen. Dan zegt de ander: Ik heb evenveel recht om te praten als jij. Ik meen, dat het dus een soort voorrangskwestie is, maar helemaal zeker kan ik het ook niet zeggen.

x Ik heb uit uw betoog begrepen, dat het een heel fijnmazig netwerk is in het Melkwegstelsel.....

- Dat is het inderdaad. Maar dat zijn weer de plaats-snelheidbepalende waarden. Het is dus zo, dat alle bewegingen zijn gesynchroniseerd en dat b.v. de plaats van de aarde niet alleen wordt bepaald door de beweging van het zonnestelsel met de zon, maar dat het mede wordt bepaald door de omloop van de aarde om de zon en de wentelingen van de aarde om de eigen as. Al deze factoren tezamen bepalen voor een groot gedeelte de kwaliteit van de aarde, dus de uitstraling van de aarde, en daardoor ook weer de relaties die mogelijk zijn met andere stralingen in de ruimte.

x Om die structuur in stand te houden moet dat ook op een bepaalde wijze trillen. Er zijn verdunningen en verdichtingen en die kunnen alleen bijeen worden gebracht door een harmonisch aspect, volgens mij.

- Dat kan waar zijn, maar dit is iets wat verdergaat dan mijn concrete kennis. We kunnen wel gaan theoretiseren, maar als ik het zo bekijk, dan geloof ik dat op dezelfde manier kan worden gesteld, dat er tussen mensen voortdurend spanningen nodig zijn, omdat anders geen ontwikkeling van de mensheid mogelijk is. Ik neem aan, dat het in kosmische zin ook wel zo zal zijn. Of dit nu samenhangt met die plaatsingsverbinding (het relatienet eigenlijk dat zo'n Melkwegstelsel bijeenhoudt) dat weet ik eenvoudig niet.

x Kunt u nog iets zeggen over de geestelijke aspecten van b.v. de zon? Is er een geestelijke zon en is die in een andere dimensie-ruimte aanwezig?

- In een andere dimensie, dat kun je wel zeggen. Maar dan moet je ook zeggen, dat de ziel van de mens een andere dimensie is dan zijn lichaam. Eigenlijk is dat wel waar, maar we moeten niet vergeten dat een mens functioneert als een combinatie van ziel, geest en stof. Dat is natuurlijk bij een ster ook het geval. Als we dus zeggen "geestelijke zon", dan hebben wij het in feite over de bewustzijns waarde van die zon, want dan gaat het over de kracht en het weten van de zon en dat moeten wij dan ongeveer centreren rond de lichamelijke van de zon. Het behoeft niet identiek te zijn met de mens, maar daar zal het zich ongeveer bevinden. Dat is dus het punt waarop deze verschijnselen voor ons kenbaar tot uiting of tot ontlading komen, want hier is de persoonlijkheid.

Vraagt u nu: Wat voor kwaliteiten heeft de zon? Dan zou ik zeggen:

De zon is eigenlijk hard. Dat komt, omdat de zon zelf in haar karakteristiek wankelmoedig is. Ze is aan de ene kant leven gevend en aan de andere kant dood brengend. Ze is gelijktijdig ontstaan en ondergang. Deze scheppende aspecten worden dan nog versterkt doordat de zon gelijktijdig harmonisch is met de krachten die bepaalde soort ontwikkelen en toch zelf weer helpt om de situatie te scheppen waarin die ontwikkeling niet verder mogelijk is. De zon doet ons wat haar karakteristiek betreft dus nogal wankelmoedig of tweeledig aan.

De inwerking van de zon op de mens is, geloof ik, die van een absolute rechtvaardigheid. Het is namelijk de kracht waarvan je alleen de feiten kunt aanvaarden, omdat die feiten zo scherp kenbaar worden gesteld, dat je hierin je eigen mening en je eigen voorkeuren moet vergeten. Dan blijkt het mogelijk om voor jezelf uit de kracht van de zon voor elk facet van je persoonlijkheid krachten te ontlenen en daardoor dus bewuster te worden.

x U heeft gezegd: De aarde maakt drie bewegingen: om haar eigen as, ze draait om de zon en om de as van het Melkwegstelsel. Nu vraag ik mij af: Draait het Melkwegstelsel ook nog om een as?

- Het Melkwegstelsel in zichzelf beweegt zich op dit moment althans vanaf een aspunt in de ruimte waarin kennelijk ook meer Melkwegstelsels vandaan komen. Er is een gemeenschappelijk relatiepunt. Daarbij zijn de banen inderdaad alle parabolisch; ze hebben dus een buiging. Daaruit zou je kunnen concluderen, dat ze wel niet om de as wentelen, maar uitgaande van die as een beweging maakt die ten slotte tot terugkeer tot dezelfde punt zou moeten voeren. Maar je gaat dan uit van processen, die je alleen kunt tellen in vele honderdenmiljoenen jaren, om niet te zeggen miljarden jaren. Ik weet niet, of dat menselijk gezien zinvol is, omdat dit invloeden zijn waarmee we eigenlijk niets te maken hebben.

Als je de gehele ontwikkeling van homo sapiens neemt (dat zijn heus aardig wat miljoenen jaartjes), dan zit de gehele ontwikkeling wat de kosmos betreft altijd in één stroming. Wat de relatie met de sterren en de eigen zon betreft, blijkt dat er een voortdurende faseverschuiving plaats heeft en kunnen we voor homo sapiens op het ogenblik spreken over de 5e hoofdfase. Die hoofdfasen en hun aard worden bovendien mede bepaald door de interactie van de verschillende planeten in hun banen, die ook langzamerhand enige wijzigingen hebben ondergaan in de loop der tijden. Je kunt dus wel tot een indeling komen.

We kunnen zeggen: Wat voor invloeden hebben we op het ogenblik? We zitten nu in het aflopende Vissentijdperk en in de opkomende Aquariustijd met een toenemende dominantie voor bepaalde Aquarius-aspecten vooral in mentale zin, terwijl in meer fysieke zin voornamelijk nog de Vissen-aspecten domineren. Dat zou een geestelijke verandering tot stand kunnen brengen waardoor de mens zich van het gemeenschappelijk bewustzijn dat mensheid en alle planeten omvat bewust wordt en er een nieuwe relatie wordt geschapen. En dan zouden we theoretisch weer aan een nieuw ras kunnen beginnen. Dat zal men wel het 7e ras noemen. Het is maar hoe je telt.

x Is die z.g. strijd in de ruimte aan het toenemen of aan het afnemen?

-- Ik geloof, dat je over de gehele Melkweg genomen kunt zeggen, dat ze ongeveer gelijkblijvend is. Maar er is inderdaad in de omgeving van de aarde (dus van de zon in een uitloper van het Melkwegstelsel) op het ogenblik een opmerkelijke toename geconstateerd van zowel contacten (harmonieën) als van enkele strijdpunten. Daarbij is het voor de zon belangrijk, dat ze met een drietal planeten al een strijd heeft, die toch wel in 10.000 jaren is uit te drukken. Deze strijdaspecten dringen zo nu en dan tot de aarde door. Enkele van die aspecten zou, wanneer ze de aarde bereiken, een verandering van geestelijke relaties kunnen betekenen voor de mens en voor de zon.

x Kan dat ook veel ziekten veroorzaken?

- Ik geloof niet, dat je daarvoor de kosmos of de sterren nodig hebt; dat doet de mens zelf wel. Je zou kunnen zeggen, dat de wijze van denken en leven van de mens hierdoor mede wordt beïnvloed evenals de status van zijn zenuwstelsel, de gespannenheid waarin hij al dan niet leeft. En als we die gespannenheid weer zien als oorzaak voor vele ziekteverschijnselen, dan heeft u indirect wel gelijk.

x U had het over partikels, die een zeer grote snelheid bereiken tot in de vijfde dimensie. Ik krijg daarmee een associatie met de voortbeweging van ruimtevaartuigen, die zich waarschijnlijk ook gaan bewegen in een andere dimensie. Zit daar een overeenstemming in?

- Daar is wel een vergelijkbaarheid mogelijk. Het is niet zuiver overeenstemming, omdat het partikel dat de lichtsnelheid bereikt een theoretische massa oneindig bereikt. Dat wil zeggen, dat het in zichzelf op dat moment schijnbaar groter is dan het heelal en dit schijnt te omvatten, waarbij het echter gelijktijdig zijn samenhang zozeer verliest dat het zich

uit deze toestand weer terugbrengt in de ruimte. Daarbij wordt het punt van uittreding uit de vijfde dimensie (als u het zo wilt noemen) bepaald door het energieverlies dat in die toestand wordt opgedaan; en dat wordt vertaald in een soort snelheidsverlies. Daar de harmonie bepalend is voor het punt van uittreding, moeten we verder stellen dat er een relatie blijft bestaan met het vier-dimensionale heelal en dat de vijfde dimensie een toestand is waarin het partikel zich manifesteert zonder gelijktijdig zijn realiteit als energie voor het vier-dimensionale stelsel te verliezen.

Als we nu te maken hebben met het voortbewegen van interstellair vaartuigen in de vijfde dimensie - dat komt inderdaad voor - dan hebben we met een heel ander effect te doen, ofschoon ook de versnelling een grote rol speelt. Er komt namelijk een ogenblik, dat je de lichtsnelheid benadert. Met het benaderen van de lichtsnelheid vergroot je de massa in bewegingsrichting, terwijl ze gelijktijdig verkleint in elke andere richting. Dan ontstaat er dit aspect: Wanneer ongeveer 99,7... lichtsnelheid wordt bereikt, kan materie zich in die samenhang niet meer handhaven. Het geheel wordt dan eigenlijk een energiepatroon en bestaat tijdelijk niet meer als massa. Is nu in die massa de neiging tot versnelling verder aanwezig, dan ontstaat er inderdaad het optreden van het energiepatroon, maar niet van de massa zoals u die kent, in de vijfde dimensie. Hier is dan een oriëntatie erg belangrijk. Die is mogelijk op grond van bepaalde straling (vijf-dimensionale straling bestaat ook bij bepaalde sterren) en op grond daarvan zou je het energiegeheel kunnen verminderen door de uitstraling van energie uit het patroon te vergroten en de opwekking van energie binnen het patroon te verminderen. Als dat gebeurt, dan val je terug tot 99,7... lichtsnelheid en krijg je dus weer massa, waarbij je dan onmiddellijk afremt en zo a.h.w. het aspect van draad langzaam maar zeker tot bolletje maakt.

x Is daar niet een ontstellende hoeveelheid energie voor nodig om die versnelling te handhaven?

- Neen. Het is namelijk zo, dat het handhaven van versnelling geen energie kost, omdat de weerstand die je ervaart dermate klein is, dat je alleen de energie hoeft toe te voegen die verloren gaat. Laat mij het eenseenvoudig zeggen:

Wij hebben een ruimtevaartuig van een vierkante meter kubieke inhoud (?) Indien we daaraan vleugels zouden kunnen verbinden die licht kunnen opvangen met een omvang van ongeveer 50 vierkante km en dan in 2 of 3 vleugels uitgezet, dan zou men alleen met de stralingsdruk van de zón al zover kunnen reizen, dat men door de snelheid alleen een ster 4 à 5 lichtjaren verder gemakkelijk bereikt. Het kost alleen veel tijd. En dan weet u toch wel dat de lichtdruk niet zo'n enorme energie is. Wat energie kost, is de versnelling. Een dergelijke versnelling kun je eigenlijk pas bereiken op dat punt waar je niet meer door zwaartekrachtsvelden sterk gehinderd wordt en waar geen verdichting van magnetische of van fijnstoffelijke aard in de ruimte aanwezig is. Je hoeft dan alleen maar elke keer een stootje meer te geven. De energie die je nodig hebt is eigenlijk niet zo groot, maar ze is langdurig. Als je vijf-dimensionaal bent, heeft je dus alleen maar je eigen stralingsverlies op te vangen....

x Tap je dan energie van sterren af?

- Je tapt geen energie van sterren af, maar je verliest energie aan de vijf-dimensionale uitstralingen van een andere aard dan in je eigen krachtpatroon aanwezig zijn. Laat mij het zo zeggen: Wanneer je de vijfde dimensie hebt bereikt en je hebt een patroon, dat een massa vertegenwoordigt van laten we zeggen 1000 ton, dan zal de energie, die er nodig is om de toestand te handhaven, niet veel meer zijn dan ongeveer 2 PK die je voortdurend kunt gebruiken. Dat is in verhouding zeker niet veel.

x Klopt dit voorbeeld met dat van een wagon op rails, die moeilijk op

gang te krijgen is, maar is die eenmaal op gang, dan kan men die met een vinger vooruit duwen?

- Ja. Het is dus de weerstand, die je moet overwinnen. Het is de beweging, die je aan de massa moet geven. De eigenaardigheid is dit: Snelheid is eigenlijk niets anders dan energie die wordt vastgelegd in dat wat zich beweegt. Is die beweging er en blijf je er voortdurend energie aan toevoegen, dan gaat het steeds gemakkelijker. Als je eenmaal de beweging hebt, heeft dat energie en dan kost het zelfs kracht om de zaak tot stilstand te brengen, want dan moet je de energie weer overnemen door een tegengerichte energie te gebruiken.

Dat geldt natuurlijk in de ruimte ook, ofschoon de soorten weerstand waar je daar mee te maken hebt van heel andere aard zijn. De weerstand in de ruimte is ook veel minder groot dan die van een wagon op rails, omdat die door het eigen gewicht een wrijving veroorzaakt op de rails, die overwonnen moet worden voordat je kunt beginnen aan de beweging. Is de beweging er eenmaal, dan hebben we energie van beweging en dan moeten we er nog heel wat aan toevoegen totdat hij rolt (dus zijn eigen druk per punt maar zeer korte tijd op de rails rust) en dan kunnen we weer verder duwen.

x Een betoog over hetgeen er vanavond besproken is geloofwaardig aan anderen over te dragen.

- Om te beginnen: Ik kan geen kennis uitdrukken, die niet op aarde bekend is, omdat ik dan de termen niet kan vinden, die noodzakelijk zijn om ze enigszins begrijpelijk over te dragen. Dat wil zeggen:

In de eerste plaats: ik spreek altijd in analogieën ten aanzien van de bij u bestaande kennis, dat is duidelijk.

In de tweede plaats: de kennis, die ik heb gebracht, is zeker niet afwijkend van het op aarde bekende. Ze is wel gecombineerd op een wijze, die niet algemeen op aarde voorkomt. Het is meer in de combinatie van de gegevens dan in de gegevens zelf dat u eventueel een richtlijn kunt vinden om verder te denken. Maar dan moet u eerst uw eigen terminologie ontwikkelen om de nieuwe feiten te registreren, voordat u erover kunt praten. In de derde plaats: Ruimtevaart wordt overal afgewimpeld. Dit is niet geheel juist, want indien dit wel juist zou zijn, dan zou men geen bureaus meer handhaven (die zijn er toch heus wel al zijn ze a.h.w. ondergedoken de laatste jaren), die zich voortdurend bezighouden met verschijnselen als Vliegende Schotels e.d. Men houdt zich er wel mee bezig, maar men wil eenvoudig niet dat dit een algemeen geldende opvatting wordt. En dat is begrijpelijk. Op het ogenblik, dat de mensen beseffen dat er leven in de ruimte is en dat er ruimtevaart is (dus voertuigen in de ruimte), denken ze dat al die wezens zullen moeten reageren als zijzelf menen dat zij zouden doen. Anders gezegd: als macht. Tegen een dergelijke macht zou de aarde dan als eenheid moeten kunnen reageren. Dientengevolge zouden de massa's een eenheid van alle naties op aarde willen afdwingen, die voor de politici, de economen en de grote zakenlieden absoluut niet aanvaardbaar is. Men moet dus zorgen dat dergelijke denkbeelden belachelijk blijven, desnoods toelaten dat ze op een andere wijze wel bekend worden, maar dan alleen als roman of als drama om op deze wijze de mensen enerzijds voor te bereiden op de mogelijkheid en anderzijds gelijktijdig elke massale reactie op grond van gegevens af te remmen, zodat men zelf het heft in handen houdt.

x Er wordt gezegd, dat de ruimtevaarders in staat zouden zijn om zich te dematerialiseren en weer te rematerialiseren. Zit hier iets in?

- Er kan best iets in zitten. Het ligt er maar aan hoe je de termen dematerialiseren en rematerialiseren hanteert. Als een voertuig, die vijf-dimensionale factor gaat beleven, dan is het vanuit uw standpunt gedematerialiseerd, want het bestaat niet als materie maar als krachtpatroon. En als het dus zijn energie weer verliest en terugkeert in het normale heelal, dan rematerialiseert het. Dat is dus een gewoon verschijnsel.

Wat betreft ~~dé-~~ en ~~rématerialisatie~~ op meer menselijke basis, ook dit is mogelijk. Er zijn telekineten die bewezen hebben dat ze voorwerpen kunnen verplaatsen door een stalen plaat of door een muur. Ik wil u hier wijzen op de overigens zeer op de mens gebaseerde studie van het paranormale in Rusland waar men dergelijke effecten tweemaal heeft kunnen constateren. Toen men echter teveel proeven wilde nemen, onder meer door lading op de plaat te zetten, ging het niet meer. Dat is dus ook ~~dé-~~ en ~~rématerialisatie~~, anders kan een voorwerp niet door een ander voorwerp heen bewegen. En dan wil ik nog niet eens spreken van het meer tot de mystieke mens sprekende verhaal van de ingewijde, die zichzelf ~~dématerialiseert~~ en ergens anders ~~rématerialiseert~~ of in andere gevallen een dubbel uitzendt, dat zich als een volledig mens - kenbaar, tastbaar en de rest - elders beweegt, terwijl zijn eigen lichaam sluimert.

Er zijn zelfs door de Royal Society of Psychical Research in 1897 enkele gegevens verstrekt van een geval van een ingewijde, die uit een stad in India een bericht bracht aan de Londense redactie van een krant.

Degene die de brief daar afgaf (kennelijk een facsimile, want het werd daar wel gelezen maar is later verdwenen) was gelijk aan de man die men de gesloten brief had overhandigd. De beschrijving van de bode stemde overeen met de persoon aan wie de brief was gegeven. Toch had men erbij gezeten en gezien dat hij had geslapen.

Dergelijke dingen zijn mogelijk. Waarom zou men het ontkennen? Ik geloof, dat de juiste benadering van al deze dingen dit is: Alles kan mogelijk zijn en wij moeten de mogelijkheid der dingen niet verwerpen. Maar als we te maken krijgen met verschijnselen, die onze eigen wereld beroeren, dan passen we Occams Razor toe; d.w.z. de eenvoudigste verklaring zal waarschijnlijk de meest juiste zijn en dus het punt vanwaaruit wij met onze onderzoeken moeten vertrekken. En als we dan een verschijnsel zien dat niet verklaarbaar is, dan kunnen we zeggen: Het kan bedrog zijn. We gaan eerst kijken, of daar een truc op bestaat. Bestaat die niet, wat is dan de eenvoudigste verklaring? Maar te zeggen: Deze dingen bestaan niet, of: dit is onmogelijk, vind ik onjuist en onwetenschappelijk. Je zou gewoon moeten zeggen: Dit kan zo zijn, maar ik weet het niet. En dan kan men er achteraan zeggen: Het interesseert me niet of het interesseert me wel.

Als we dus met de strijd tussen sterren te maken krijgen, dan kan ik me zeer goed voorstellen dat er mensen zijn die zeggen: Nu ja, het is een beetje onzin, of - ook een uitvlucht: Ik vind het erg verward. Maar er zullen er ook zijn die zeggen: Het is mogelijk. Maar als ik het niet kan constateren, ik kan het niet beïnvloeden, wat is het dan voor mij van betekenis.

Voor u is het in zoverre van betekenis dat het duidelijk maakt waarom in bepaalde perioden de mensen zich plotseling anders gaan gedragen. U bevindt zich nu in een periode dat die gedragsverandering inderdaad overal kenbaar wordt, terwijl gelijktijdig - en dat moeten we ook niet vergeten - een sterke mentaliteitsverandering optreedt, die niet alleen maar de jongeren maar eigenlijk alle mensen betreft. Dat kan dan worden verklaard door dergelijke invloeden plus bepaalde geestelijke inwerkingen. Het feit, dat u niet geheel vanuit uzelf opeens progressief of anderszins wordt, zou u kunnen helpen om te begrijpen hoe moeilijk het voor velen is om hun huidig gedrag en hun denken te releren met hetgeen ze als juist beschouwen. En dan is een onderwerp als dit zeer belangrijk.

Een tweede onderwerp hierin verweven en eigenlijk even belangrijk is dit:

Er zijn ruimtevaarders. Zelfs hier in de buurt komen er ruimtevaartuigen. Maar deze feiten hebben op dit moment voor u weinig belang. U kunt niet verwachten, dat ruimtevaarders een oplossing komen brengen

voor de problemen, die u zelf heeft veroorzaakt en niet meer kunt oplossen. U kunt niet verwachten, dat iemand uit de ruimte als een Heiland komt om u plotseling alles te geven wat u begeert. "The ship in the sky"-overlevering is dwaasheid, althans in dit opzicht.

Als men u vertelt dat er grote oorlogen worden gevoerd door verschillende rassen om uw planeet, ach, lieve mensen, lees dan liever een leuk boekje daarover. Daar staat het veel mooier in en het is even waar! Blijf realistisch. Zelfs als mensen van buiten de aarde zich tussen u bewegen om waar te nemen (wat mogelijk is en wel is voorgekomen), dan nog geldt dit: het is niet belangrijk. Belangrijk is het alleen, indien zij zich als zodanig kenbaar maken en dan in staat zijn hun pretenties ook voor ons aannemelijk of waar te maken.

Wij moeten leven met datgene wat we zijn en wat er rond ons is. Wij moeten ons niet voortdurend bedreigd voelen door ongekende machten. Wij moeten niet steeds hopen op redding van onbekende krachten. Wij moeten in een eerlijk besef dat we niet alles zelf in de hand hebben, proberen steeds het beste te doen wat we kunnen. We moeten altijd proberen zo juist mogelijk te reageren volgens onze huidige mogelijkheden, ook als die niet door onszelf maar door anderen bepaald zijn.

Je kunt niet ontvluchten aan de invloeden, die uit de kosmos op de aarde afkomen. Je kunt niet ontkomen aan de voortdurende tendensveranderingen, die het gehele leven op aarde ondergaat en dus ook u. Maar binnen dat kader heeft u een vrijheid, heeft u een kans om te beslissen en om juist te reageren. Als u zich vooral daarop richt, dan kunt u de rest beschouwen als een liefhebberij.

Als u een ruimtevaarder tegenkomt, vraag of hij honger heeft en geef hem wat te eten. Dat is altijd goed. En als hij u vertelt dat hij u komt verlossen, vraag dan eerst wat hij daaronder verstaat en als hij het heel erg duidelijk heeft gemaakt, vraag dan of hij het kan en als u ook daarvan overtuigd bent, zorg dan dat u er als de kippen bij bent, anders is er een ander die probeert om er een monopolie op te krijgen.

Dit is alles wat ik u te zeggen heb. Het is een moeilijk onderwerp. Ik hoop, dat ik uw vragen voldoende duidelijk heb beantwoord. Ik hoop ook dat u zich de moeite zult getroosten om - als u het niet helemaal hebt begrepen en het interesseert u erg - het nog eens na te gaan. En als het u te technisch is, is het misschien voldoende te weten:

Rond ons - mens en geest - zijn voortdurend krachten, die mede bepalen in welke wereld we leven. Wijzelf zijn het die voortdurend door ons eigen wezen bepalen wat die wereld voor ons betekent..

:--:--: